

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 listopada 2010 r.
— Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej**

(Sprawa C-40/10) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1296/2009 — Coroczne dostosowanie wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej — Metoda dostosowania — Artykuł 65 regulaminu pracowniczego — Artykuły 1 i 3 – 7 załącznika XI do regulaminu pracowniczego — Klauzula wyjątkowa — Artykuł 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego — Uprawnienia dyskrecjonalne Rady — Dostosowanie odbiegające proponowanego przez Komisję — Klauzula przeglądowa pozwalająca na dostosowanie tymczasowe)

(2011/C 30/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, G. Berscheid i J.P. Keppenne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i D. Waelbroeck, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i M.A. Neergaard, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciel: B. Weis Fogh, pełnomocnik), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i B. Klein, pełnomocnicy), Republika Grecka (przedstawiciele: A. Samoni-Rantou i S. Chala, pełnomocnicy), Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i R. Krasuckaitė, pełnomocnicy), Republika Austrii (przedstawiciel: E. Riedl, pełnomocnik), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Szpunar, pełnomocnik), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Behzadi-Spencer i L. Seeboruth, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. dostosujące ze skutkiem od dnia 1 lipca 2009 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur (Dz.U. L 348, s. 10) — Nieprzestrzeganie zasad rocznego dostosowania wysokości wynagrodzeń i emerytur dla okresu odniesienia — Naruszenie art. 65 regulaminu pracowniczego urzędników oraz art. 1 i 3–7 załącznika XI do regulaminu pracowniczego — Uprawnienia dyskrecjonalne Rady — Ochrona uzasadnionych oczekiwań i zasady „patere legem quam ipse fecisti” — Klauzula przeglądowa dopuszczająca tymczasowe dostosowanie wynagrodzeń

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 2 i 4–18 rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. dostosującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2009 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur.
- 2) Skutki prawne wywołane przez art. 2 i 4–7 rozporządzenia nr 1296/2009 zostają utrzymane do chwili wejścia w życie nowego rozporządzenia wydanego przez Radę Unii Europejskiej celem zastosowania się do niniejszego wyroku.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 4) Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Litewska, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również Parlament Europejski ponoszą koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 6 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Granada — Hiszpania) — Carlos Sáez Sánchez, Patricia Rueda Vargas przeciwko Junta de Andalucía, Manuelowi Jalónowi Morente i in.

(Sprawa C-563/08) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Zdrowie publiczne — Apteki — Odległość — Zaopatrzenie ludności w produkty lecznicze — Zezwolenie na prowadzenie — Rozmieszczenie geograficzne aptek — Ustanowienie limitów na podstawie kryterium gęstości zaludnienia — Minimalna odległość między aptekami)

(2011/C 30/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Granada

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Carlos Sáez Sánchez, Patricia Rueda Vargas

Strona pozwana: Junta de Andalucía, Manuel Jalón Morente i in.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado Contencioso-Administrativo n° 2 de Granada — Wykładnia art. 43 WE — Uregulowania ustanawiające warunki zakładania nowych aptek — Ograniczenia ze względu na liczbę mieszkańców i konieczność zachowania minimalnej odległości między aptekami

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on zasadniczo na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak przepisy będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, narzucającym limity wydawania zezwoleń na założenie nowych aptek, które stanowią, że:

- w każdym rejonie farmaceutycznym na jednostkę zaludnienia wynoszącą 2 800 mieszkańców można utworzyć co do zasady jedną aptekę;
- dodatkową aptekę można utworzyć dopiero, gdy ten stosunek jest wyższy, dla grupy ludności powyżej 2 000 mieszkańców; oraz
- poszczególne apteki muszą pozostawać w minimalnej odległości od istniejących już aptek, wynoszącej zgodnie z ogólną zasadą 250 m.

Jednakże art. 49 TFUE stoi na przeszkodzie powyższym przepisom krajowym, o ile podstawowe zasady 2800 mieszkańców lub 250 m uniemożliwiają w jakimkolwiek rejonie o szczególnych cechach demograficznych utworzenie wystarczającej liczby aptek mogących zapewnić odpowiednią opiekę farmaceutyczną, a zadanie sprawdzenia, czy tak jest, należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 1 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Rossano — Włochy) — Franco Affatato przeciwko Azienda Sanitaria Provinciale di Cosenza

(Sprawa C-3/10) (¹)

(Artykuł 104, § 3, regulaminu postępowania — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę w sektorze publicznym zawarte na czas określony — Kolejne umowy — Nadużycia — Środki zapobiegania — Sankcje — Przekształcenie umów o pracę zawartych na czas określony w umowę na czas nieokreślony — Zakaz — Naprawienie szkody — Zasady równoważności i skuteczności)

(2011/C 30/17)

Jezyk postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Rossano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Franco Affatato

Strona pozwana: Azienda Sanitaria Provinciale di Cosenza

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Rossano — Wykładnia klauzuli 2, 3, 4 i 5 załącznika do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Zgodność niektórych przepisów krajowych dotyczących pracowników wykonujących prace społecznie użyteczne/pracowników wykonujących prace użyteczności publicznej — Przepisy krajowe umożliwiające niepodanie przyczyny pierwszej umowy na czas określony zawartej z pracownikami sektora szkolnictwa — Pojęcie podmiotu państwowego — Włączenie osoby posiadającej cechy Poste Italiane SpA

Sentencja

- 1) Pierwszych dwanaście pytań prejudycjalnych wniesionych przez Tribunale di Rosarno (Włochy) postanowieniem z dnia 21 grudnia 2009 r. jest oczywiście niedopuszczalnych.
- 2) Wykładni klauzuli 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. która zawarta jest w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych należy dokonywać w ten sposób że:

— nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak art. 36 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 165/01 z dnia 30 marca 2001 w sprawie ogólnych zasad dotyczących organizacji pracy w administracji publicznej, który zakazuje w przypadku nadużycia wynikającego z wykorzystania przez pracodawcę z sektora publicznego kolejnych umów o pracę zawartych na czas określony przekształcania ich w umowę o pracę na czas nieokreślony, jeżeli w krajowym porządku prawnym zainteresowanego państwa członkowskiego występują w danym sektorze inne skuteczne środki w celu uniknięcia a w razie potrzeby karania wykorzystywania z nadużyciem umów o pracę zawartych na czas określony. Do sądu krajowego należy jednak ocena w jakim stopniu warunki stosowania oraz skuteczne wdrażanie stosownych przepisów prawa krajowego sprawiają, iż jest to środek odpowiedni dla zapobiegania a w razie potrzeby karania wykorzystywania z nadużyciem kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawartych na czas określony przez administrację publiczną;

— nie może ona jako taka w żaden sposób mieć wpływu na podstawowe struktury polityczne i konstytucyjne lub funkcje zainteresowanego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 4 ust. 2 TUE.